

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 69/08-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F., K., vo veci namietaného porušenia jej

1. základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 249/98,

2. základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Košice II, Okresnej prokuratúry Košice II, Krajskej prokuratúry v Košiciach a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a práv podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Košice II, Krajskej prokuratúry v Košiciach a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v trestných konaniach vedených pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich

1. základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „konkurzný súd“ alebo „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 249/98,

2. základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 149 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozhodnutiami Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Košice II (ďalej len „vyšetrovateľ“), Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“), Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a práv podľa čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v trestných konaniach vedených pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 (ďalej aj „obe trestné konania“).

1. Sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv v súvislosti s postupom konkurzného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 249/98 (ďalej aj „konkurzné konanie“) (úpadca K. v konkurze).

Sťažovateľka v sťažnosti opísala priebeh konkurzného konania a uviedla, že správkyňa konkurznej podstaty úpadcu (ďalej len „správkyňa“) jej neumožnila po

vypovedaní nájomnej zmluvy k nehnuteľnostiam vypratať jej hnutel'ný majetok a 5. októbra 2000 jej ho násilím odňala, zároveň jej odňala aj účtovnú, obchodnú a personálnu agendu, ako aj ďalšiu spisovú dokumentáciu. Správkyňa následne s'ťažovateľke oznámila, že tento odňatý majetok zapisuje do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. Na základe výzvy konkurzného súdu z 28. februára 2001 s'ťažovateľka podala krajskému súdu vylučovaciu žalobu, ktorá je vedená pod sp. zn. 6 Cb 275/01.

S'ťažovateľka zistila, že správkyňa pripravuje predaj odňatého majetku pred rozhodnutím krajského súdu o vylučovacej žalobe. V konaní sp. zn. 6 Cb 275/01 o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty s'ťažovateľka 17. júla 2001 doručila krajskému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, v ktorom navrhla zakázať správkyňi s odňatým majetkom nakladať až do rozhodnutia krajského súdu v tejto veci. Krajský súd predmetný návrh na predbežné opatrenie zamietol (uznesenie č. k. 6 Cb 275/01-128 z 15. augusta 2001) s odôvodnením, že v konkurznom konaní nemožno požadované obmedzenie uložiť. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd vyslovil právny názor, že napriek neexistencii predbežného opatrenia „*vec, u ktorej je sporné či patrí do podstaty nemožno až do rozhodnutia o žalobe speňažiť predajom*“.

Správkyňa sa listom z 2. decembra 2002 obrátila na konkurzný súd so žiadosťou o usmernenie a s návrhom na odpredaj vecí, ktorých vlastníctvo je predmetom súdneho sporu o vylučovacej žalobe s'ťažovateľky. Konkurzný súd prípisom z 27. decembra 2002 odsúhlasil odpredaj vecí správkyňou ešte pred meritórnym rozhodnutím krajského súdu o vylučovacej žalobe a uviedol, že konanie o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nespôsobuje prekážku speňaženia, pričom pokiaľ je vec speňažená, môže sa domáhať ten, kto podal návrh na vylúčenie vecí z podstaty, vydania výťažku zo speňaženia tejto veci. V nadväznosti na to správkyňa konkurznej podstaty oznámila 4. marca 2003 konkurznému súdu, že pristupuje k odpredaju majetku. Opatrením z 20. apríla 2005 konkurzný súd rozhodol o predaji majetku.

Rozsudkom č. k. 6 Cb 275/01-361 zo 6. novembra 2006 krajský súd vylučovaciu žalobu s'ťažovateľky zamietol s odôvodnením, že veci vylúčenia z konkurznej podstaty,

ktorých sa sťažovateľka domáha, nie sú do nej zapísané, resp. ak niektoré aj boli zapísané, toho času už netvorí konkurznú podstatu, pretože v súlade s opatrením konkurzného súdu boli predané.

K porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom konkurzného súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť odňatím jej majetku 5. októbra 2000 správkyňou s vedomím a súhlasom konkurzného súdu, nezákonným usmernením správkyne konkurzným súdom z 27. decembra 2002 týkajúcim sa predaja tohto majetku a opatrením konkurzného súdu z 20. apríla 2005 pred rozhodnutím krajského súdu o vylučovacej žalobe sťažovateľky.

Porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 3 ústavy postupom konkurzného súdu vidí sťažovateľka opätovne v odňatí jej majetku správkyňou 5. októbra 2000 s vedomím a súhlasom konkurzného súdu, čím *„zneužil vlastnícke práva úpadcu, ktoré mal tento k budovám, na ujmu práv sťažovateľky, ktoré táto mala k svojmu majetku uloženému v úpadcových budovách“*.

Porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom konkurzného súdu namieta sťažovateľka tvrdiac, že v dôsledku nezákonného usmernenia správkyne konkurzným súdom z 27. decembra 2002 na predaj majetku, opatrenia konkurzného súdu z 20. apríla 2005 o schválení predaja a samotného predaja tohto majetku, a to všetko ešte pred rozhodnutím o vylučovacej žalobe sťažovateľky *„konkurzný súd neoprávnene zasiahol do stavu za akého prebieha vylučovací spor a tento stav zmenil v neprospech sťažovateľky, okrem iného aj tým, že zasiahol do jej procesných práv na navrhnutie a vykonanie dôkazov ich odstránením pred ukončením vylučovacieho sporu (odňaté veci = dôkazy)“*.

Podľa sťažovateľky k porušeniu základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom konkurzného súdu došlo nezákonnou výzvou konkurzného súdu na podanie vylučovacej žaloby z 28. februára 2001 v spojení s usmernením správkyne z 27. decembra

2002 a opatrením z 20. apríla 2005 o schválení predaja majetku pred ukončením súdneho konania o sťažovateľkou podanej vylučovacej žalobe.

Porušenie práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom konkurzného súdu vidí sťažovateľka v tom, že *„Konkurzný súd rozhodol o predaji opatrením, voči ktorému nie je prípustné odvolanie a ktorého obsahovú správnosť nie je možné preskúmať v inom súdnom konaní... Postupom konkurzného súdu však bola sťažovateľka zbavená svojho vlastníckeho práva bez toho, aby mohla svoje vlastníctvo nielen hájiť pred nezávislým súdom, ale toto vlastníctvo aj obhájiť, a aby mohla voči rozhodnutiu konkurzného súdu o predaji tohto majetku využiť efektívny a účinný opravný prostriedok“*.

2. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv aj v súvislosti s postupom vyšetrovateľa, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v oboch trestných konaniach

V súvislosti s postupom správkyne a konkurzného súdu sťažovateľka podala niekoľko trestných oznámení okrem iných aj dve trestné oznámenia, ktoré sú predmetom jej sťažnosti:

- trestné oznámenie zo 6. decembra 2000 *„v rozsahu odňatej zákazkovej produkcie“*, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 z 12. februára 2003,

- trestné oznámenie z 26. októbra 2001 *„v rozsahu ostatného odňatého majetku“*, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu krádeže uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 z 13. februára 2004.

K trestnému konaniu vedenému pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001

Podľa sťažnosti a obsahu listín k nej pripojených vyšetrovateľ uznesením sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 FI z 12. decembra 2005 zastavil všetky trestné stíhanie vedené pod touto spisovou značkou - vrátane už uvedeného trestného stíhanie pre trestný

čin krádeže, ktoré sa začalo na základe trestného oznámenia sťažovateľky zo 6. decembra 2000.

Sťažovateľka proti uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania 20. decembra 2005 podala sťažnosť. Z tejto sťažnosti vyplýva, že smeruje proti zastaveniu všetkých trestných stíhaní vedených pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001. Predmetnú sťažnosť krajská prokuratúra uznesením sp. zn. Kpt 1011/06 zo 17. februára 2006 ako nedôvodnú zamietla.

Zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vo veci trestného konania vedeného pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 podala generálnej prokuratúre podnet zo 4. apríla 2006 a opakovaný podnet zo 14. júna 2006, v ktorých žiadala „*o preskúmanie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní vo veci zastavenia predmetných trestných stíhaní, ako aj o preskúmanie dôvodnosti zastavenia týchto trestných stíhaní*“. Na uvedené podnety generálna prokuratúra podľa sťažovateľky nereagovala.

K trestnému konaniu vedenému pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001

Vyšetrovateľ uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 FI z 31. marca 2006 zastavil trestné stíhanie vedené pod touto spisovou značkou.

Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania sťažnosť z 29. apríla 2006, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 221/2003-262 z 15. mája 2006 ako nedôvodnú zamietla.

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podnetom z 24. mája 2006 obrátila na krajskú prokuratúru a žiadala „*o preskúmanie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní vo veci zastavenia trestného stíhania, ako aj o preskúmanie dôvodnosti jeho zastavenia*“. Krajská prokuratúra na podnet z 24. mája 2006 nereagovala, a preto sťažovateľka podala 7. augusta 2006 „*opakovaný podnet*“ adresovaný generálnej prokuratúre, v ktorom poukazuje na nevybavenie jej

podnetu krajskou prokuratúrou a žiada „o riadne a zákonné vybavenie nášho podnetu zo dňa 24. 5. 2006“. Na podnet z 24. mája 2006 bola sťažovateľke doručená odpoveď krajskej prokuratúry z 11. augusta 2006. Na „opakovaný podnet“ zo 7. augusta 2006 podaný generálnej prokuratúre sťažovateľka nedostala žiadnu odpoveď.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 149 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v oboch už uvedených trestných konaniach a uvádza, že „neodňatím sťažovateľkinho ukradnutého majetku z držby osobe, ktorá ho mala v neoprávnenej držbe a bola podozrivá z trestného činu krádeže tohto majetku, za situácie prebiehajúceho trestného konania vo veci trestného činu krádeže tohto majetku a vedomým pripustením jeho predaja neoprávneným držiteľom tohto ukradnutého majetku... porušil vyšetrovací orgán aj prokuratúra právo sťažovateľky vlastniť majetok a vykonávať k nemu vlastnícke práva“. Sťažovateľka poukázala na to, že v prebiehajúcom trestnom konaní „Na odňatie alebo zaistenie ukradnutých vecí mala právo aj prokuratúra a to na základe ust. §§78-79 a § 174(2) Trestného poriadku“.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v oboch uvedených trestných konaniach a k tomu uvádza „preukázane nepravdivo odôvodneným zastavením trestného stíhania vo veci krádeže... a vadnou aplikáciou ZKV, Okresné riaditeľstvo PZ Košice II a Okresná prokuratúra Košice II, porušili základné právo sťažovateľky“.

V navrhovanom petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vysloviť porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s porušením čl. 149 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu vyšetrovateľom, okresnou prokuratúrou, krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou.

Porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru namieta sťažovateľka v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 postupom krajskej prokuratúry „vadným vybavením jej sťažnosti... proti uzneseniu

vyšetrovacieho orgánu o zastavení trestného stíhania vo veci krádeže zákazkovej produkcie“ (uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. Kpt 1011/06 zo 17. februára 2006) a postupom generálnej prokuratúry „nereagovaním na podnet sťažovateľky zo dňa 4. 4. 2006 a opakovaný podnet zo dňa 14. 6. 2006“.

Porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru sťažovateľka namieta aj v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 postupom okresnej prokuratúry *„vadným vybavením jej sťažnosti... proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania vo veci krádeže zásob, HIM a DHIM“* (uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 221/2003-262 z 15. mája 2006), postupom krajskej prokuratúry *„vadným vybavením podnetu sťažovateľky zo dňa 24. 5. 2006“* (prípís krajskej prokuratúry z 11. augusta 2006) a postupom generálnej prokuratúry *„nereagovaním na opakovaný podnet sťažovateľky zo dňa 7. 7. 2006“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 249/98 postupom konkurzného súdu

II.1.1 Ústavný súd zo spisu sp. zn. II. ÚS 230/03 zistil, že o namietanom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (odňatím majetku 5. októbra 2000) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (usmernením konkurzného súdu z 27. decembra 2002) v dôsledku identického postupu konkurzného súdu, ktorý je uvedený aj v sťažovateľkinej sťažnosti z 24. januára 2007, už rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 230/03-27, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľky z 2. septembra 2003 ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na uvedené je v tejto časti sťažnosti sťažovateľky daný dôvod na jej odmietnutie pre neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], pretože právoplatné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 230/03 z 26. novembra 2003 predstavuje v konaní o tejto časti sťažnosti prekážku rozhodnutej veci (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde).

II.1.2 Sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s výzvou konkurzného súdu na podanie vylučovacej žaloby z 28. februára 2001, ďalej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v dôsledku usmernenia správkyne konkurzným súdom z 27. decembra 2002, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorým malo dôjsť opatrením konkurzného súdu z 20. apríla 2005, ktorý rozhodol o predaji správkyňou odňatého majetku.

Zo sťažnosti vyplýva, že postupom konkurzného súdu a postupom správkyne konkurznej podstaty bol sťažovateľke odňatý majetok, ktorý patril do jej vlastníctva, tým že bol zahrnutý do konkurznej podstaty ako majetok úpadcu. Na základe výzvy konkurzného súdu sa sťažovateľka domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva k tomuto majetku podaním vylučovacej žaloby, ktorou žiadala o jeho vylúčenie z konkurznej podstaty. Konanie o vylučovacej žalobe sťažovateľky bolo vedené ako samostatné konanie krajského súdu. V tomto konaní sa sťažovateľka (v obave, že dôjde k predaju týchto vecí správkyňou konkurznej podstaty so schválením konkurzného súdu ešte pred rozhodnutím o vylučovacej žalobe) domáhala vydania predbežného opatrenia, ktorým by sa správkyňi konkurznej podstaty zakázalo s predmetnými vecami disponovať pred rozhodnutím o vylučovacej žalobe a ustálení vlastníckych vzťahov k sporným veciam. Návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia bol zamietnutý uznesením krajského súdu z 15. augusta 2001. V konkurznom konaní bol napriek prebiehajúcemu súdnemu konaniu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty a ešte pred jeho právoplatným skončením sporný majetok speňažený jeho predajom. Následne krajský súd v konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty rozsudkom zo 6. novembra 2006 zamietol žalobu sťažovateľky z dôvodu, že v čase rozhodovania tohto súdu už predmetné veci netvorili súčasť konkurznej podstaty, pretože boli predané.

Hoci sťažnosť sťažovateľky smeruje proti postupu krajského súdu v konkurznom konaní, podľa jej názoru dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu jej začala plynúť odo dňa právoplatnosti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Cb 275/01-361 zo 6. novembra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. decembra 2006 (týmto rozsudkom bola zamietnutá žaloba sťažovateľky v súdnom konaní o vylúčenie sporného majetku z konkurznej podstaty), a preto je podľa nej sťažnosť doručená ústavnému súdu 24. januára 2007 podaná v zákonnej lehote.

Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo

dňa, kedy sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty neumožňuje odpustiť.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu v súdnom konaní o incidenčnej žalobe sťažovateľky nie je relevantnou skutočnosťou, od ktorej by bolo možné odvíjať v danom prípade zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu, a to najmä z dôvodu, že skutkové vymedzenie zásahov do označených práv sťažovateľky sa vzťahuje na postup konkurzného súdu v konkurznom konaní, a nie na postup krajského súdu v konaní o incidenčnej žalobe.

K zásahu do označených práv sťažovateľky mohlo dôjsť len samotnými označenými úkonmi konkurzného súdu v konkurznom konaní, a nie až rozhodnutím krajského súdu v samostatnom konaní o vylučovacej žalobe sťažovateľky. Krajský súd vo svojom rozsudku zo 6. novembra 2006 už len na základe zisteného skutkového stavu veci, na ktorý mali vplyv aj jednotlivé úkony konkurzného súdu, rozhodol v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľke začala plynúť odo dňa, keď sa mohla prvýkrát dozvedieť o úkonoch konkurzného súdu, ktorými podľa nej došlo k porušeniu ňou označených práv.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa dozvedela o ňou namietaných úkonoch konkurzného súdu (výzva konkurzného súdu na podanie vylučovacej žaloby z 28. februára 2001, usmernenie správkyne konkurzným súdom z 27. decembra 2002 a opatrenie konkurzného súdu z 20. apríla 2005, ktorým rozhodol o predaji správkyňou odňatého majetku sťažovateľky) v čase presahujúcom obdobie dvoch mesiacov pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (24. januára 2007).

Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že sťažovateľka podala po doručení výzvy konkurzného súdu z 28. februára 2001 vylučovaciu žalobu krajskému súdu 28. marca 2001. Zo spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 230/03 vyplýva, že sťažovateľka o usmernení správkyne konkurzným súdom z 27. decembra 2002 mala vedomosť už v čase doručenia jej sťažnosti ústavnému súdu 2. septembra 2003, pretože v nej tento úkon namietala. Pokiaľ ide o opatrenie krajského súdu z 20. apríla 2005 o tomto opatrení mala sťažovateľka vedomosť najneskôr 11. júna 2005, pretože v obsahu podnetu z tohto dňa adresovaného krajskej prokuratúre sa už na predmetné opatrenie krajského súdu sťažovateľka odvoláva.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu všetkých ňou označených práv postupom konkurzného súdu bola podaná oneskorene, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti.

Ústavný súd sa zaoberal aj posúdením prípustnosti sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv jednotlivými úkonmi konkurzného súdu a posúdením existencie možných prostriedkov nápravy proti prípadným zásahom do označených práv sťažovateľky namietaným postupom konkurzného súdu v spojitosti s procesným postavením sťažovateľky v tomto konkurznom konaní.

V súlade so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov sa sťažovateľka v dôsledku uplatnenia si vlastníckych práv k odňatým veciam v rámci konkurzného konania a ani v dôsledku podania žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nestala účastníčkou konkurzného konania.

Sťažovateľka je v danom prípade vo vzťahu ku konkurznému konaniu len treťou osobou, a preto sú jej možnosti na dosiahnutie nápravy pri prípadnom zásahu do jej práv postupom konkurzného súdu v samotnom konkurznom konaní obmedzené.

Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu práv výzvou konkurzného súdu na podanie vylučovacej žaloby z 28. februára 2001 je ústavný súd toho názoru, že týmto úkonom k porušeniu jej práv nemohlo dôjsť. Predmetným úkonom sa totiž len deklaruje

právo subjektu, ktorý si uplatňuje vlastnícke právo k veciam zahrnutým do konkurznej podstaty, domáhať sa tohto práva v incidenčnom konaní v súlade so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej práv ďalším postupom konkurzného súdu (usmernenie správkyne z 27. decembra 2002, ktorým vo vzťahu k správkyňi odobril jej zámer realizovať predaj odňatého majetku, a opatrenie z 20. apríla 2005, ktorým rozhodol o predaji správkyňou odňatého majetku), podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka v danom prípade mala možnosť dosiahnuť ochranu svojich práv v inom konaní vyvolanom konkurzným konaním, a to v konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, najmä účinným využitím všetkých právnych prostriedkov ochrany, ktoré v rámci tohto incidenčného sporu prichádzali do úvahy v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Takýmto prostriedkom ochrany práv sa javí byť v danom prípade využitie možnosti domáhať sa dočasnej úpravy pomerov formou predbežného opatrenia v prebiehajúcom incidenčnom konaní.

Sťažovateľka v obave pred už uvedeným postupom konkurzného súdu (predajom jej majetku v konkurznom konaní ešte pred rozhodnutím o jej nároku na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty) využila možnosť domáhať sa predbežnej ochrany svojich práv podaním návrhu na vydanie predbežného opatrenia v incidenčnom konaní, ktorým by sa správkyňi ako účastníčke tohto incidenčného konania zakázalo takýto predaj realizovať.

Návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia však bol podaný ešte pred tým, ako došlo zo strany konkurzného súdu k sťažovateľkou namietaným úkonom (usmernenie z 27. decembra 2002, opatrenie z 20. apríla 2005), čo je zrejmé aj zo skutočnosti, že jej návrh bol zamietnutý uznesením krajského súdu z 15. augusta 2001. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu nepodala odvolanie a taktiež po tom, ako sa dozvedela o ňou namietaných úkonoch konkurzného súdu smerujúcich k predaju odňatého majetku pred ukončením incidenčného konania, nový návrh na vydanie predbežného opatrenia za účelom úpravy pomerov nezopakovala, hoci túto možnosť v konkrétnom prípade mala.

Existencia prostriedku nápravy a súčasne jeho nevyužitie sťažovateľkou v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej práv označeným postupom a úkonmi konkurzného súdu.

Ústavný súd súčasne zastáva názor, že už naznačené procesné možnosti sťažovateľky v incidenčnom spore dosiahnuť prípadnú nápravu proti tvrdenému porušeniu jej práv postupom konkurzného súdu, nemôžu viesť k záveru, že iba samotná žaloba o vylúčenie veci z konkurznej podstaty a konanie vedené o takejto žalobe je účinným prostriedkom nápravy vo vzťahu k označeným úkonom konkurzného súdu. Preto, ako už bolo uvedené, neprichádza do úvahy počítanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu od právoplatného skončenia takéhoto konania vo veci samej.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodov uvedených v bodoch II.1.1 a II.1.2 odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej práv konkurzným súdom v celosti.

II.2 K namietanému porušeniu označených práv postupom vyšetrovateľa, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v oboch trestných konaniach

II.2.1 Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorým malo dôjsť „*neodňatím sťažovateľkinho ukradnutého majetku z držby osobe, ktorá ho mala v neoprávnenej držbe a bola podozrivá z trestného činu krádeže tohto majetku*“, a taktiež „*nedôvodným zastavením trestných stíhaní*“ v dôsledku postupu vyšetrovateľa, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a postupu vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001.

Sťažovateľka ďalej namietala, že postupom a rozhodnutím krajskej prokuratúry sp. zn. Kpt 1011/06 zo 17. februára 2006 v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-

K2-2001 došlo k porušeniu jej práva podľa čl. 13 dohovoru, a to „*vadným vybavením sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa*“. K porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru došlo podľa sťažovateľky aj v dôsledku rozhodnutia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 221/2003-262 z 15. mája 2006 a jemu predchádzajúcemu postupu v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001, a to „*vadným vybavením sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa*“.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom alebo iným štátnym orgánom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ako už ústavný súd uviedol, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno podať len v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je tvrdené porušenie označených základných práv okrem iných postupom vyšetrovateľa v oboch trestných konaniach, postupom okresnej prokuratúry aj krajskej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a postupom okresnej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001.

Konanie vyšetrovateľa v oboch trestných konaniach vo veci trestného činu krádeže bolo skončené uzneseniami o zastavení trestného stíhania, o ktorých po použití príslušného riadneho opravného prostriedku (sťažnosti) rozhodovala krajská prokuratúra v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a okresná prokuratúra v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001. Z toho vyplýva, že vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti bolo treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O sťažnosti sťažovateľky ako riadnom opravnom prostriedku bol príslušný podľa § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku rozhodovať prokurátor. V rámci svojej činnosti bol prokurátor ako nadriadený orgán v zmysle ustanovenia § 192 a nasl. Trestného poriadku oprávnený v plnom rozsahu posúdiť procesný postup a závery vyšetrovateľa rozhodujúceho v prvom stupni tak po skutkovej, ako aj právnej stránke.

Na základe sťažností sťažovateľky proti uzneseniam vyšetrovateľa o zastavení uvedených trestných stíhaní prokurátor svoju právomoc realizoval a po preverení dodržania procesných podmienok konania, zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých uznesení vyšetrovateľa, sťažnosti sťažovateľky ako nedôvodné zamietol (v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 krajský prokurátor uznesením sp. zn. Kpt 1011/06

zo 17. februára 2006 a v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 okresný prokurátor uznesením č. k. 1 Pv 221/2003-262 z 15. mája 2006).

Keďže v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného konania rozhodla priamo krajská prokuratúra, zároveň došlo z jej strany nevyhnutne aj k preskúmaniu postupu jej podriadenej - okresnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dohľad nad postupom vyšetrovateľa v tomto trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v časti smerujúcej proti postupu okresného prokurátora v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 pre nedostatok právomoci na jej preskúmanie.

V súlade s princípom subsidiarity môže byť z ústavnoprávneho hľadiska relevantné len preskúmanie postupu krajskej prokuratúry a jeho uznesenia sp. zn. Kpt 1011/06 zo 17. februára 2006, ktorým rozhodla o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania vedeného pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a preskúmanie postupu okresnej prokuratúry a jej uznesenia č. k. 1 Pv 221/2003-262 z 15. mája 2006, ktorým rozhodla o sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že obe spomínané trestné konania boli v čase presahujúcim viac ako dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (24. februára 2007) už právoplatne skončené (uznesením krajskej prokuratúry zo 17. februára 2006 a uznesením okresnej prokuratúry z 15. mája 2006). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky mu bola doručená v čase presahujúcom dva mesiace od relevantnej skutočnosti (právoplatného zastavenia uvedených trestných konaní), a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti smerujúcej proti krajskej prokuratúre (trestné konanie sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001) a okresnej prokuratúre (trestné konanie sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001) odmietol ako oneskorene podanú (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05).

Z uznesení okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry o zamietnutí sťažností sťažovateľky proti uzneseniam vyšetrovateľa o zastavení uvedených trestných stíhaní je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že označené prokuratúry ako orgány činné v trestnom konaní na základe trestných oznámení sťažovateľky preskúmali jej podanie smerujúce k uplatneniu trestnej zodpovednosti konkrétnych osôb a dospeli k záveru o nenaplnení materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu v danom prípade.

Zo záverov uznesení okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v predmetnej veci pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti uvedeného prípadu nedomnieva, že by závery okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené či arbitrárne, alebo nezlučiteľné so sťažovateľkou označeným článkom ústavy (čl. 46 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre» (m. m. I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Sťažovateľka sa cítila byť poškodená konaním, ktoré podľa jej názoru vykazovalo znaky skutkovej podstaty trestných činov, a keď sa obrátila na orgány činné v trestnom konaní, požívala ochranu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci z tohto práva jej nevyplývalo subjektívne právo na trestné stíhanie iného, bola oprávnená, aby tieto orgány venovali jej trestnému oznámeniu primeranú pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenie prešetriť a o ňom rozhodnúť. Nikto nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľky trestnému oznámeniu) bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže policajný orgán začať konať alebo pokračovať v konaní. Keď je sťažovateľka presvedčená, že policajný orgán bezdôvodne zastavil trestné stíhanie, čím porušuje zákon (Trestný poriadok), potom je sťažnosť ako opravný prostriedok, ktorý podala, namieste. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (m. m. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 131/07).

K porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresnou prokuratúrou a krajskou prokuratúrou by teda mohlo dôjsť v prípade, ak by táto nevenovala trestnému oznámeniu sťažovateľky, resp. sťažnostiam proti rozhodnutiam vyšetrovateľa náležitú pozornosť, čo sa však v okolnostiach prípadu podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Ústavný súd zároveň uvádza, že absencia možnosti porušenia práv sťažovateľky procesnoprávneho charakteru v danom prípade vylučuje možnosť porušenia práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti aj zjavne neopodstatnená.

II.2.2 Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom generálnej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru podľa nej malo dôjsť v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 postupom generálnej prokuratúry, ktorým nereagovala „na podnet sťažovateľky zo dňa 4. 4. 2006 a opakovaný podnet zo dňa 14. 6. 2006“, a v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 postupom krajskej prokuratúry, a to „vadným vybavením podnetu sťažovateľky zo dňa 24. 5. 2006“, ako aj postupom generálnej prokuratúry, ktorým nereagovala „na opakovaný podnet sťažovateľky zo dňa 7. 7. 2006“.

Porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru namietala sťažovateľka v súvislosti s postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry pri vybavení (resp. v prípade

generálnej prokuratúry „*nevybavením*“) jej podnetov na preskúmanie zákonnosti postupu im podriadených zložiek prokuratúry pri rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniam o zastavení trestných stíhaní a pri vybavení jej predchádzajúcich podnetov.

Sťažovateľka v petite sťažnosti namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajskej prokuratúry v konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 a generálnej prokuratúry v oboch trestných konaniach bez toho, aby v odôvodnení svojej sťažnosti bližšie vymedzila, v čom vidí porušenie označených práv krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou.

Ústavný súd preto posúdil porušenie označených práv krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou v nadväznosti na skutkové vymedzenie ich porušenia v odôvodnení sťažnosti (porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu „*neodňatím sťažovateľkinho ukradnutého majetku z držby osobe, ktorá ho mala v neoprávnenej držbe a bola podozrivá z trestného činu krádeže tohto majetku*“, a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*nedôvodným zastavením trestných stíhaní*“) v oboch trestných konaniach a vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru spôsobom vybavenia, resp. nevybavenia jej podnetov podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr.

rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia aj iných práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice c. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52).

V trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 sťažovateľka podala generálnej prokuratúre podnet zo 4. apríla 2006 a opakovaný podnet zo 14. júna 2006 vo veci preverenia zákonnosti postupu krajskej prokuratúry pri vybavení jej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania. Sťažovateľka namietala porušenie čl. 13 dohovoru generálnou prokuratúrou tým, že tieto jej podnety do podania sťažnosti ústavnému súdu nevybavila.

V trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 sťažovateľka podala krajskej prokuratúre podnet z 24. mája 2006 vo veci preverenia zákonnosti postupu okresnej prokuratúry pri vybavení jej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania. Následne sťažovateľka podala generálnej prokuratúre podnet zo 7. augusta 2006, ktorým namietala nevybavenie jej podnetu z 24. mája 2006 krajskou prokuratúrou. Podnet sťažovateľky bol následne vybavený prípisom krajskej prokuratúry z 11. augusta 2006, ktorá postup jej podriadenej prokuratúry posúdila ako správny a podnet sťažovateľky ako nedôvodný. Sťažovateľka vidí porušenie čl. 13 dohovoru krajskou prokuratúrou v spôsobe vybavenia jej podnetu prípisom z 11. augusta 2006 a porušenie čl. 13 dohovoru generálnou prokuratúrou tým, že jej podnet zo 7. augusta 2006 do podania sťažnosti ústavnému súdu nevybavila.

Ústavný súd v bode II.2.1 tohto rozhodnutia už uviedol, že podľa tvrdenia sťažovateľky *„neodňatím sťažovateľkinho ukradnutého majetku z držby osobe, ktorá ho mala v neoprávnenej držbe a bola podozrivá z trestného činu krádeže tohto majetku“* a *„nedôvodným zastavením trestných stíhaní“* nemohlo dôjsť v danom prípade k namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového

protokolu postupom krajskej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a postupom okresnej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001, ktoré rozhodovali o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniam vyšetrovateľa o zastavení označených trestných konaní.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade nie je daná možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv (čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu) spôsobom vybavenia, resp. nevybavením jej podnetov, ktorými sa domáhala u krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry preskúmania postupu a rozhodnutia im podriadených prokuratúr, ktoré právoplatne vo veci rozhodli o zastavení oboch trestných konaní.

V prípade trestného konania sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 sa krajská prokuratúra riadne zaoberala podnetom sťažovateľky, tento vybavila a dospela k rovnakým záverom, ako jej podriadená prokuratúra.

Krajská prokuratúra podnet sťažovateľky vybavila prípisom z 11. augusta 2006, ktorý, ako to vyplýva z obsahu sťažnosti a jej príloh, bol sťažovateľke doručený v období presahujúcom dva mesiace pred doručením sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu 24. januára 2007. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti postupu krajskej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001, ktorá mu bola doručená v období presahujúcom dva mesiace od relevantnej skutočnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol ako oneskorene podanú (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

K sťažovateľkou namietanému porušeniu označených práv „nevybavením“ jej podnetu zo 7. augusta 2006 adresovaného generálnej prokuratúre je potrebné uviesť, že týmto podnetom sťažovateľka namietala len nevybavenie jej podnetu adresovaného krajskej prokuratúre. Ústavný súd zastáva názor, že následným vybavením jej podnetu krajskou prokuratúrou prípisom z 11. augusta 2006 došlo súčasne k odstráneniu sťažovateľkou namietaného nedostatku v postupe krajskej prokuratúry (tým aj k zániku dôvodov na

podanie podnetu adresovaného generálnej prokuratúre), a faktickým dosiahnutím nápravy vo vzťahu k podnetu adresovanému generálnej prokuratúre s prihliadnutím na to, že sťažovateľkou uvedené skutkové vymedzenie porušenia jej práva podľa čl. 13 dohovoru generálnou prokuratúrou nenasvedčuje reálnej možnosti porušenia tohto práva sťažovateľky, nehovoriac o absencii obhájitelného tvrdenia o porušení iného práva chráneného dohovorom, resp. iného základného práva chráneného ústavou týmto postupom generálnej prokuratúry. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti generálnej prokuratúre v trestnom konaní sp. zn. ČVS: OUJP-1392/10-K2-2001 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V trestnom konaní sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru „*nevybavením*“ jej podnetu zo 4. apríla 2006 a opakovaného podnetu zo 14. júna 2006 adresovaných generálnej prokuratúre vo veci preverenia zákonnosti postupu krajskej prokuratúry pri vybavení jej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania.

Ústavný súd skúmal, či v danom prípade nevybavením podnetov sťažovateľky generálnou prokuratúrou mohlo dôjsť k porušeniu čl. 13 dohovoru, a to najmä s ohľadom na to, či takýmto postupom, resp. opomenutím generálnej prokuratúry mohlo dôjsť aj k porušeniu iných sťažovateľkou označených práv takým spôsobom, ako to sťažovateľka skutkovo vymedzila (porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu „*neodňatím sťažovateľkinho ukradnutého majetku z držby osobe, ktorá ho mala v neoprávnenej držbe a bola podozrivá z trestného činu krádeže tohto majetku*“, a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*nedôvodným zastavením trestných stíhaní*“).

Podľa názoru ústavného súdu nečinnosť generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetov sťažovateľky nenasvedčuje dôslednému dodržiavaniu zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Uvedené pochybenie však vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu nie je možné hodnotiť ako postup, ktorý by dosahoval ústavnoprávnu intenzitu, a tým mohol viesť k porušeniu sťažovateľkou označených

základných a iných práv. Na podporu tohto tvrdenia ústavný súd uvádza, že generálna prokuratúra sťažovateľke už prípisom z 11. júla 2005 oznámila, že na jej ďalšie opakované podnety súvisiace s postupom nižších zložiek prokuratúry v danej veci nebude reagovať.

Ústavný súd navyše konštatuje, že aj samotným postupom krajskej prokuratúry, o preskúmanie ktorého žiadala sťažovateľka svojimi podnetmi generálnu prokuratúru, nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv (základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu), čo je zrejmé aj z už uvedených záverov ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v predmetnej časti.

V nadväznosti na to je potom nutné konštatovať, že sťažovateľka neuviedla vo svojej sťažnosti obhájitelné tvrdenie o porušení ňou označených práv, pri ochrane ktorých malo dôjsť k porušeniu jej práva akcesorickej povahy podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že nevybavením podnetu sťažovateľky krajskou prokuratúrou nemohlo dôjsť k porušeniu jej práva podľa čl. 13 dohovoru. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľky v uvedenej časti zjavne neopodstatnenou, a ústavný súd ju preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2008